

Andrei Crăciun

Pălăria albastră și alte povestiri

© 2018 Andrei Crăciun
© 2018 Editura Herg Benet, pentru prezenta ediție

ediția a 2-a

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu personaje, locuri sau evenimente reale este fie întâmplătoare, fie presupune o intenție artistică din partea autorului, care va fi considerată în limitele stilului literar sau ale genului pamphlet. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Copertă: The Spartan Bureau

Editura Herg Benet
Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, București, România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CRĂCIUN, ANDREI

Pălăria albastră și alte povestiri / Andrei Crăciun. - Ed. a 2-a. -
București : Editura Herg Benet, 2018

ISBN 978-606-763-226-2

821.135.1

Tipărit în România

EDITURA
HERG BENET
2018

Își fixase privirea de cupola clădirii. Scriitorul era masiv, gigantesc, i se spunea „Balena“. Nădușea pe sub haina care i se revârsa leneș peste pântec. Avea ochii încordați, scria urât și mecanic două rânduri, întotdeauna altele și parcă mereu aceleași, celor care îi întindeau carte la semnat. Cartea sa! *Ce mascaradă! Ce carnaval!*, gândi scriitorul, fără să se poată abține să-și amintească, consolator, că până și Bunul Dumnezeu a scris, după câte se pare, o carte. Si aşa, cu gândul la Biblie, se mai alină.

Se privi în oglindă, își surâse și începu să se rujeze. Curva ieși din baia de la parterul hotelului, urcă la ultimul etaj, deschise ușa camerei 1503, își făcu ireproșabil meseria, călări grasul cu furie. Grasul se încântă. Fu plătită, coborî cu liftul până la nivelul doisprezece, ieși pe terasă, bău o cafea cu lapte – avea tot orașul acesta împuștit la picioare, îl putea ține în mâna dacă voia. Se duse înspre balustradă, se apleca și, înainte ca alți clienți să-și dea seama ce se întâmplă, începu să cadă.

Sfărșit

CUPRINS

Accidentul	7
Acneicul	9
Actorul	11
Actrița	13
Adela	15
Avraam	17
Brațul	19
Careul	21
Cele trei paragrafe	23
Cinefilul	25
Colectionarul	27
Comisariatul	29
Confesiunea	34
Cubul	36
Dig	38
Domestică	45
Dora	47
Dragonul	57
Eliezer	59
Eliza	61

Epidemia.....	63
Fata	65
Filip	68
Fiul	70
Fluturii.....	72
Fulvio.....	74
Garderoba	76
Georgia	78
Iluziile	80
Inocenții.....	82
Întâlnirea.....	84
Întâmplarea	86
Latino	88
Laura	90
Liviu	92
Lupul	94
Manifestul.....	96
Marius.....	98
Martin.....	100
Maseuza	102
Matematicianul	105
Miciurin.....	107
Mircea.....	111
Moartea.....	114
Pamela.....	116
Pălăria albastră.....	118
Podul	120

Popa	122
Psihologul	124
Robin.....	127
Rodica.....	129
Saul	131
Simona.....	133
Sirena	135
Starul	138
Suprarealistul.....	141
Zâmbetul	143
Ziaristul	145
Ziua	147

ACCIDENTUL

Călătorul cu pantofii verzi urcă încet scările, cu viincios, la doi pași în urma curvei. Etajul al doilea, la fel ca precedentul, era austera, pereții, arămii, decădeau. Un ventilator amplu răcorea, totuși, vag încăperea.

Ieși la iveală că fata avea nouăsprezece ani, deși călătorul o credea încă mai Tânără. Era, chiar și aşa, femeia cea mai aproape de copilărie cu care avea să se împreuneze. Plăti generos, iar curva îi arăta unele chestiuni din arta sexului necunoscute dincolo de orizontul Caraibelor.

Curva își dăruia toate orificiile, cu nonșalanță, cu nepăsare. La sfârșit observă cicatricea care cobora din dreptul inimii călătorului înspre șoldul stâng. Se simți datoare să se intereseze de circumstanțele producerii sale. Fără remușcări, călătorul minți. Nu îi povesti boala congenitală cu care venise pe lume, în sudul unui continent bătrân. Nu îi explică de ce se născuse albastru și nu îi făcu, nici măcar sumar, cronică sistemului circulator. Conveniră împreună că

rana fusese provocată acum douăzeci și unu de ani, într-un groaznic accident de motocicletă.

Curva toleră explicația, începu să i se ofere din nou, de data asta cu un început de dragoste miloasă. Tânărul, când bărbatul termină, tânără începu, nu se știe de ce, să decline ciudatele conjugări ale unui verb de mișcare din limba latină.

Când o părăsi, singur, în noaptea întâmplării, călătorul întoarse repede privirea înspre etajul al doilea. Pe gânduri, curva tăcea.

ACNEICUL

Știa de fiecare dată la ce să se aştepte când intră în cârciuma aceea. Comanda întotdeauna același fel de mâncare, singurul pe care, de altfel, și-l permitea și pe care stomacul i-l îngăduia. Încerca, fără să reușească, să nu se mai gândească la cum arăta mai că-sa când o văzuse ultima oară. Maică-sa arăta exact ca în fotografie de la Auschwitz. Iată – oamenii își fac lagăre și în timpul păcii, oamenii își fac singuri lagăre.

Gândurile sunt greu de stăpânit, mai ales când sunt negre. Avea numai gânduri negre. Autorul scrise o notă. Folosi trei cuvinte: *panică, oboseală, dezgust*. Apoi începu să se uite în jur. Alături, un Tânăr, un acneic, nu avea mai mult de douăzeci și unu de ani, încerca să cucerească o Tânără care, fără să fie acneică, nu avea nici ea mai mult de douăzeci și unu de ani.

Adolescentul întârziat vorbea într-un mod pe care îl știa. Și el vorbise aşa, cu un deceniu înainte. Îi povestea fetei că lui îi plac rănilor, cicatricile, braiva. Își aprinse o țigară. Ea tăcea. Acneicul făcea pe

înțeleptul, pe artistul, pe clovnul. Spuse: „Tu știi ce este libertatea?“, dar nu mai așteptă niciun răspuns. Autorul vră să se ridice și să îi dea două palme răsunătoare, care să facă istorie pe bulevard și în întregul oraș, dar nu făcu nimic. Ascultă ce avea acneicul de spus:

„Libertatea este atunci când poți să faci rost de numărul unei persoane publice, să o suni și să îi spui că îți bagi... mă înțelegi?... în gura ei! Asta este libertatea“.

Fata continua să tacă, autorul tuși, ca pentru sine, și se întoarse la gândurile negre. Istoria va sfârși prin a umili și aspirațiile acneicului, da.

Plăti, se ridică și se avântă în ploaie sigur că Tânără aceea n-o să-i cedeze închipuitului. Le blestemă iluziile frivole, mai târziu în noaptea aceea avea să scrie o nuvelă care să se întâmpile cu o sută de ani în urmă. Va trimite acneicul pe front, unde omorându-l îl va învăța ce este, de fapt, libertatea. Da, aşa merită nenorocitul.

ACTORUL

Actorul ieși de pe scenă, merse în culise, își salută colegii, își trase hanoracul, apoi șapca, băgă mâinile în buzunarele blugilor și dispăru pe bulevard.

Coborî încet treptele pasajului, cu privirea în pământ și șapca trasă pe ochi. Era oarecum cunoscut în oraș, dar, țara fiind paradoxală, în continuare foarte sărac. Nu își permitea un taxi, aşa că se obișnuise să meargă pe jos după fiecare spectacol.

Se blestema că piesa fusese modestă, că publicul fusese iar stupid, iar el însuși – putea să admită – se juca doar pe el, de un deceniu deja. Era abătut.

Intră în pasaj și îl auzi. Pe pavaj, chitaristul singur în zdrențele lui cânta un șlagăr de acum treizeci sau poate chiar patruzeci de ani.

Se opri, îl ascultă până la ultimul acord; chitaristul nu îl putea vedea din unghiul său. Auzi sufletul chitaristului sfâșiaind indiferent noaptea. Trecu pe lângă el și îi aruncă în pălărie un pumn de monede. Apoi, în afara rolului, păși până acasă plângând.

Urcă la etajul al șaselea, își desfăcu hanoracul,

Respect pentru oamenii slăbiți
lepadă pantofii și șapca, își desfăcu toți nasturii
cămășii și se lăsa să cadă pe pat. Închise ochii, infarc-
tul miocardic e precedat de un urlet. Urlă și muri.

În aceeași noapte, chitaristul socotindu-și profitul constată că are un singur pumn de monede. Se gândi o clipă, una singură, ce s-a ales de acela care i le aruncase.

ACTRIȚA

Se povestește că actrița era de o atrăgătoare indolență. Avusese, zice-se, un suflet Tânăr, care o predispunea la irresponsabil. Avea un nas banal, dar un păr blond, cărlionțat, o talie avantajoasă și cea mai frumoasă pereche de sânii naturali din emisferă.

Jucase ușor pe degete toți bărbații importanți din oraș. Toți bărbații importanți erau canalii și foarte urăți. Chiar și aşa, degetele actriței se umpluseră, rapid, de inele cu diamante adevărate, strălucitoare.

Nu se știe când căpătase obiceiul de a cere bijuterii – tot mai multe, tot mai mari, orbitoare. Dar se știe că în ultimul deceniu, după ce trecuse deja de patruzeci de ani și cota i se mai diminuase, fără ca steaua erotismului să îi apună definitiv, căci era o legendă, actrița n-a mai ieșit din casă și nici n-a mai primit vizite bărbătești. Era o casă mare, cu două etaje, în stil Tudor, așezată pe Bulevardul Dacia din București.

Începuse să se audă tot mai insistent că actrița se trezea în zori, își împlinea conștiincios tabieturile

costisitoare și apoi se așeza în fața oglinzi, probând, până în noapte, iar și iar, bijuteriile pe care i le aduse se viață ei desfrânată.

I-au găsit cadavrul la începutul primăverii, la baza unui taburete antic. Deasupra ei, oglinda nu mai reflecta niciun chip. Gâtul îi fusese tăiat cu o lamă subțire, începând dinspre est. Din anchetă a reieșit că în casă nu se mai afla nicio bijuterie.

La înmormântarea actriței au trimis coroane de flori patru foști premieri, mai mulți foști miniștri de interne, un număr nedeterminat de generali în rezervă și doar unul în retragere.

S-a dovedit că actrița avea părul gri, iar fața îi căpătase, în acest deceniu obsedant, o incredibilă nuanță de alb. Cel care a descoperit-o a mărturisit că a găsit-o cu ochii deschiși – erau albaștri, ca de sticlă.

Coșciugul a fost acoperit, dar unii dintre foștii amanți au reușit, prin metode obscure, să o vadă și fără viață. Un bărbat cu spatele lat, învelit în pripă într-un pardesiu lejer care reușea să treacă, totuși, neobservat spusese, în timpul slujbei religioase, mai mult pentru sine, că niciodată nu arătase mai frumoasă.

ADELA

La sfârșitul lui august 1997, în orașul Paris s-a întâmplat o nenorocire. A murit, într-un groaznic accident rutier, Prințesa Diana a Marii Britanii. A fost primul *breaking-news* din viața mea. Bineînțeles că nu m-a interesat.

Tot atunci, în ziua aceea în care a plouat pe larg, din gara unui oraș de munte pleca înspre sudul României trenul care m-a despărțit de Adela. Ea era la apogeu frumuseții sale. Avea ochii mari și oarecum negri, care prevăzuteau boli psihice mărunte, cu care se poate trăi.

O copleșisem cu cuvinte convenționale, cu o polițe de provincie. Media, mai puțin vulgare ca azi, se chinuiau totuși să emoționeze universul. Era scârbos. Am înțeles, la 14 ani, că va fi nevoie cândva de cronică acestei iubiri mici, ascunsă în spatele mării dispariții.

„Lumea a stat pe loc“, am auzit la radio, dar lumea nu stătea pe loc. Trenul lăsa între mine și Adela munți și dealuri și câmpii și timp. N-am căutat-o

niciodată, nimeni n-a aflat că nu pentru Prințesa Inimilor am tăcut, două săptămâni încheiate.

Am căpătat, aşa, dispreţ pentru mediocritatea existenţei, am crescut bărbat şi am plecat înspre Vest să mor de foame. Sentimental cum eram, m-am lăsat convins, zi după zi, că viaţa nu trebuia încetată în august 1997.

Am greşit.

AVRAAM

De fiecare dată când se întorcea în satul bunicilor, Fata ducea cu ea, cu o oarecare mândrie, o poreclă căpătată la oraş. Toţi se învătaşeră să ii spună Jojo, deşi, la drept vorbind, la țară nimeni nu ştia că Jojo era un iepure dintr-un manual de limbi străine, popular printre elevii claselor a doua şi a treia.

Pe Avraam l-a cunoscut la fântână. El a ajutat-o să îşi umple cele două găleţi. Puternic, voinic, le manipula până la bătrâna casă a familiei lui Jojo. Obişnuiau să se joace toate jocurile obişnuite ale anilor '80. La fel ca toţi copiii din sat, Avraam n-a purtat niciodată cheia de gât, nu ştia ce înseamnă să porţi o cheie de gât, n-avea nevoie.

Acolo, oamenii erau pentecostali şi purtau nume biblice. Pe cea mai bună prietenă a lui Jojo o chemea Rebecca. Când a sărutat-o Avraam se sfârşeau luna august, iar Jojo traversase deja, nu fără dramă, prima menstruaţie. Era primul sărut, ba chiar prima iubire pentru amândoi. Apoi a venit toamna. Apoi a venit iarna. Apoi a venit primăvara.